

Χριστούγεννα

Εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Μυστήριον παράξενον καὶ παράδοξον ἀντικρύζω. Βοσκῶν φωνῆς φτάνουν σὲ αὐτιά μου. Δὲν παίζουσι σήμερον μὲ τὰς φλογέρας τοὺς κάποιον τυχαῖο σκοπὸν. Τὰ χεῖλη τοὺς ψάλλουσιν ὕμνον οὐράνιον.

Οἱ ἄγγελοι ὑμνολογοῦν, οἱ ἀρχάγγελοι ἀνυμνοῦν, ψάλλουσιν τὰ Χερουβείμ καὶ δοξολογοῦν τὰ Σεραφεείμ. Πανηγυρίζουσιν ὅλοι, βλέποντας τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Σήμερον ἡ Βηθλεὲμ μιμήθηκε τὸν οὐρανόν: Ἀντὶ γὰρ ἀστέριον, δέχθηκε τοὺς ἀγγέλους· ἀντὶ γὰρ ἥλιον, δέχθηκε τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μάθῃς τὸ πῶς. Γιατί ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἀνατρέπονται οἱ φυσικοὶ νόμοι.

Ἐκεῖνος λοιπὸν τὸ θέλησε. Καὶ τὸ ἔκανε. Κατέβηκε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον. Ὅλα συνεργάστηκαν μαζὶ Του γὰρ αὐτὸν τὸ σκοπόν.

Σήμερον γεννιέται Αὐτὸς ποὺ ὑπάρχει αἰώνια, καὶ γίνεται αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε. Εἶναι Θεὸς καὶ γίνεται ἄνθρωπος! Γίνεται ἄνθρωπος καὶ πάλιν Θεὸς μένει!

Ὅταν γεννήθηκε, οἱ Ἰουδαῖοι δὲν δέχονταν τὴν παράδοξον γέννησίν Του: Ἀπὸ τῆς μίας οἱ Φαρισαῖοι παρερμήνευαν τὰ ἱερὰ βιβλία· καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης οἱ γραμματεῖς δίδασκαν ἄλλα ἀντὶ ἄλλων. Ὁ Ἡρώδης πάλιν, ζητοῦσε νὰ βρεῖ τὸ νεογέννητον Βρέφος ὅχι γὰρ νὰ τὸ τιμήσῃ, μὰ γὰρ νὰ τὸ θανατώσῃ.

Ἐ λοιπὸν, ὅλοι αὐτοὶ σήμερον τρίβουσιν τὰ μάτια τοὺς, βλέποντας τὸ Βασιλεῖον τῶν οὐρανοῦ νὰ βρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς μὲν ἀνθρώπινη σάρκα, γεννημένος ἀπὸ παρθενικὴν μήτρα.

Καὶ ἦρθαν οἱ βασιλιάδες νὰ προσκυνήσουσιν τὸν ἐπουράνιον Βασιλεῖα τῆς δόξας.

ἦρθαν οἱ στρατιῶτες νὰ ὑπηρετήσουσιν τὸν Ἀρχιστράτηγον τῶν οὐράνιων Δυνάμεων.

ἦρθαν οἱ γυναῖκες νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ μετέβαλε τὰς λύπας τῆς γυναίκας σὲ χαρά.

ἦρθαν οἱ παρθένοι νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ δημιούργησε τοὺς μαστοὺς καὶ τὸ γάλα, καὶ τώρα θηλάζει ἀπὸ Μητέρα Παρθένο.

ἦρθαν τὰ νήπια νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε νήπιον, γὰρ νὰ συνθέσῃ δοξολογικὸν ὕμνον «ἀπὸ τὰ στόματα τῶν νηπίων» (Ψάλμ. 8:3).

ἦρθαν τὰ παιδιὰ νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἡ μανία τοῦ Ἡρώδου τὰ ἀνέδειξε σὲ πρωτομάρτυρας.

ἦρθαν οἱ ποιμένες νὰ προσκυνήσουσιν τὸν καλὸν Ποιμένα, ποὺ θυσίασε τὴν ζωὴν Του γὰρ χάριν τῶν προβάτων.

ἦρθαν οἱ ἱερεῖς νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ ἔγινε ἀρχιερέας ὅπως ὁ Μελχισεδέκ (Ἐβρ. 5:10).

ἦρθαν οἱ δοῦλοι νὰ προσκυνήσουσιν Ἐκεῖνον ποὺ πῆρε μορφὴν δούλου, γὰρ νὰ μετατρέψῃ τὴν δουλείαν μᾶς σὲ ἐλευθερίαν.

Ἦρθαν οἱ ψαράδες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού τοὺς μετέβαλε σὲ «ψαράδες ἀνθρώπων» (Μάτθ. 4:19).

Ἦρθαν οἱ τελῶνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού ἀπὸ τοὺς τελῶνες ἀνέδειξε εὐαγγελιστή.

Ἦρθαν οἱ πόρνες νὰ προσκυνήσουν Ἐκεῖνον πού παρέδωσε τὰ πόδια του στὰ δάκρυα μίας πόρνης.

Κοντολογίς, ἦρθαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ δοῦν τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει στοὺς ὤμους Τοῦ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου:

Οἱ μάγοι γιὰ νὰ Τὸν προσκυνήσουν·

οἱ ποιμένες γιὰ νὰ Τὸν δοξολογήσουν·

οἱ τελῶνες γιὰ νὰ Τὸν κηρύξουν·

οἱ πόρνες γιὰ νὰ Τοῦ προσφέρουν μύρα·

ἡ Σαμαρείτισσα γιὰ νὰ ξεδιψάσει·

ἡ Χαναναία γιὰ νὰ εὐεργετηθεῖ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι σκιρτοῦν ἀπὸ χαρὰ, θέλω κι ἐγὼ νὰ σκιρτήσω, θέλω νὰ χορέψω, θέλω νὰ πανηγυρίσω. Δίχως κιθάρα, δίχως αὐλό, δίχως λαμπάδες ἀναμμένες στὰ χέρια μου. Πανηγυρίζω κρατώντας, ἀντὶ γι' αὐτά, τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτὰ ἡ ζωὴ μου, αὐτὰ ἡ σωτηρία μου, αὐτὰ ὁ αὐλός μου, αὐτὰ ἡ κιθάρα μου. Γι' αὐτὸ τὰ ἔχω μαζί μου: Γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὴ δύναμή τους δύναμη, γιὰ νὰ φωνάξω μαζί με τοὺς ἀγγέλους, «δόξα στὸν ὕψιστο Θεό», καὶ με τοὺς ποιμένες, «καὶ εἰρήνη στὴ γῆ, εὐλογία στοὺς ἀνθρώπους» (Λούκ. 2:14).

Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί Ἐκεῖνος πού προαιώνια γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα ἀνεξήγητα, γεννιέται σήμερα ἀπὸ παρθένα ὑπερφυσικά. Τὸ πῶς, τὸ γνωρίζει ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐμεῖς μόνο τοῦτο μποροῦμε νὰ ποῦμε: Πῶς ἀληθινὴ εἶναι καὶ ἡ οὐράνια γέννησή του, ἀδιάψευστη εἶναι καὶ ἡ ἐπίγεια. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι γεννήθηκε Θεὸς ἀπὸ Θεό, ἀλήθεια εἶναι καὶ ὅτι γεννήθηκε ἄνθρωπος ἀπὸ παρθένα. Στὸν οὐρανὸ εἶναι ὁ μόνος πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα μόνο, γιὸς Του μονογενής. Καὶ στὴ γῆ εἶναι ὁ μόνος πού γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο μόνο, γιὸς τῆς μονογενής. Ὅπως στὴν περίπτωση τῆς οὐράνιας γεννήσεώς Του εἶναι ἀσέβεια νὰ σκεφτοῦμε μητέρα, ἔτσι καὶ στὴν περίπτωση τῆς ἐπίγειας γεννήσεώς Του εἶναι βλασφημία νὰ υποθέσουμε πατέρα. Ὁ Θεὸς Τὸν γέννησε μὲ τρόπο θεϊκό. Ἡ Παρθένος Τὸν γέννησε μὲ τρόπο ὑπερφυσικό. Ἔτσι, οὔτε ἡ οὐράνια γέννησή Του μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ, οὔτε ἡ ἐνανθρώπησή Του μπορεῖ νὰ ἐρευνηθεῖ. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ἡ Παρθένος σήμερα τὸ γνωρίζω. Τὸ ὅτι Τὸν γέννησε ὁ Θεὸς προαιώνια τὸ πιστεύω. Κι ἔχω μάθει νὰ τιμῶ σιωπηλὰ τὴ γέννησή Του, χωρὶς φιλοπερίεργες ἔρευνες κι ἀνώφελες συζητήσεις. Γιατί, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν Θεό, δὲν πρέπει νὰ στέκεται κανεὶς στὴ φυσικὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ νὰ πιστεύει στὴ δύναμη Ἐκείνου πού κατευθύνει τὰ πάντα.

Τί φυσικότερο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσει μία παντρεμένη γυναίκα; Ἀλλὰ καὶ τί πιὸ παράδοξο ἀπ' τὸ νὰ γεννήσει παιδὶ μία παρθένα, δίχως ἄνδρα, καὶ νὰ παραμείνει παρθένα;

Γι' αυτό λοιπόν μπορούμε να έρευνούμε ό,τι γίνεται σύμφωνα με τους φυσικούς νόμους. Ό,τι όμως συμβαίνει με τρόπο υπερφυσικό, άς τὸ σεβόμαστε σιωπηλά. Όχι γιατί εἶναι επικίνδυνο, ἀλλὰ γιατί εἶναι ἀνερμήνευτο.

Φόβο νιώθω μπροστά στο θεῖο μυστήριο.

Τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ λαλήσω;

Βλέπω ἐκείνη πού γεννήσε. Βλέπω κι Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε. Ἀλλὰ τὸν τρόπο τῆς γεννήσεως δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταλάβω. Ὅπου θέλει, βλέπετε, ὁ Θεός, νικῶνται οἱ φυσικοὶ νόμοι. Ἔτσι ἔγινε κι ἐδῶ: Παραμερίστηκε ἡ φυσικὴ τάξη καὶ ἐνέργησε ἡ θεία θέληση.

Πόσο ἀνέκφραστη εἶναι ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ!

Ὁ προαιώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄφθαρτος καὶ ἀόρατος καὶ ἀσώματος, κατοίκησε μέσα στο φθαρτὸ καὶ ὄρατὸ σῶμα μας. Γιὰ ποιὸ λόγο; Νά, ὅπως ξέρετε, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πιστεύουμε περισσότερο σ' ὅ,τι βλέπουμε παρὰ σ' ὅ,τι ἀκοῦμε. Στὰ ὄρατὰ πιστεύουμε. Στ' ἀόρατα ὄχι. Ἔτσι δὲν πιστεύαμε στὸν ἀόρατο ἀληθινὸ Θεό, ἀλλὰ λατρεύαμε ὄρατὰ εἰδωλα μὲ μορφὴ ἀνθρώπων.

Δέχτηκε λοιπόν ὁ Θεὸς νὰ παρουσιαστεῖ μπροστὰ μας μὲ ὄρατὴ μορφὴ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ διαλύσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάθε ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὕπαρξή Του. Κι ὕστερα, ἀφοῦ μᾶς διδάξει μὲ τὴν αἰσθητὴ καὶ ἀναμφισβήτητη παρουσία Του, νὰ μᾶς ὀδηγήσει εὐκόλα στὴν ἀληθινὴ πίστη, στ' ἀόρατα καὶ ὑπερφυσικά.

Κατάπληξη μὲ γεμίζει τὸ θαῦμα!

Παιδὶ βλέπω τὸν προαιώνιο Θεό!

Σὲ φάτνη ἀναπαύεται, Αὐτὸς πού ἔχει θρόνο τὸν οὐρανό!

Χέρια ἀνθρώπινα ἀγγίζουν τὸν ἀπρόσιτο κι ἀσώματο!

Μὲ σπάργανα εἶναι σφιχτοδεμένος, Αὐτὸς πού σπάει τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας!

Ὅμως... τοῦτο εἶναι τὸ θέλημά Του: Τὴν ἀτιμία νὰ μεταβάλει σὲ τιμὴ· μὲ δόξα νὰ ντύσει τὴν εὐτέλεια· καὶ τὴν προσβολὴ σ' ἀρετὴ νὰ μεταπλάσει.

Πῆρε τὸ σῶμα μου. Μοῦ προσφέρει τὸ Πνεῦμα Του. Μοῦ χαρίζει τὸ θησαυρὸ τῆς αἰώνιας ζωῆς, παίρνοντας ἀλλὰ καὶ δίνοντάς μου: Παίρνει τὴ σάρκα μου γιὰ νὰ μὲ ἀγιάσει· μοῦ δίνει τὸ Πνεῦμα Του γιὰ νὰ μὲ σώσει.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος» (Ἡσ. 7:14).

Τὰ λόγια εἶναι τῆς συναγωγῆς, μὰ τὸ ἀπόκτημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ συναγωγὴ ἔβαψε τὸ νῆμα· ἡ Ἐκκλησία φόρεσε τὴ βασιλικὴ στολή.

Ἡ Ἰουδαία Τὸν γεννήσε· ἡ οἰκουμένη Τὸν ὑποδέχτηκε.

Ἡ συναγωγὴ Τὸν θήλασε καὶ Τὸν ἔθρεψε· ἡ Ἐκκλησία Τὸν παρέλαβε καὶ ὠφελήθηκε.

Στὴ συναγωγὴ βλάστησε τὸ κλῆμα· ἐμεῖς ὅμως ἀπολαμβάνουμε τὰ σταφύλια τῆς ἀλήθειας.

Ἡ συναγωγὴ τρύγησε τὰ σταφύλια· οἱ εἰδωλολάτρες ὅμως πίνουν τὸ μυστικὸ πιοτό.

Ἐκείνη ἔσπειρε στὴν Ἰουδαία τὸ σπόρο· οἱ εἰδωλολάτρες ὅμως θέρισαν τὸ στάχυ μὲ τὸ δρεπάνι τῆς πίστεως. Αὐτοὶ ἔκοψαν μὲ σεβασμὸ τὸ ρόδο, καὶ στοὺς Ἰουδαίους ἔμεινε τὸ

ἀγκάθι τῆς ἀπιστίας.

Τὸ πουλάκι πέταξε, κι αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι κάθονται καὶ φυλάνε ἀκόμα τὴ φωλιά.

Οἱ Ἰουδαῖοι πασχίζουν νὰ ἐρμηνεύσουν τὸ βιβλίον τοῦ γράμματος, καὶ οἱ εἰδωλόατροι τρυγοῦν τὸν καρπὸ τοῦ Πνεύματος.

«Νά, ἡ παρθένος θὰ μείνει ἔγκυος».

Πές μου, Ἰουδαῖε, πές μου λοιπόν, ποιὸν γέννησε;

Δεῖξε, σὲ παρακαλῶ, θάρρος, ἔστω καὶ σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔδειξες μπροστὰ στὸν Ἡρώδη. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις θάρρος. Καὶ ξέρω γιατί. Γιατί εἶσαι ἐπίβουλος. Στὸν Ἡρώδη μίλησες γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσει· καὶ σ' ἐμένα δὲν μιλάς γιὰ νὰ μὴν τὸν προσκυνήσω.

Ποιὸν λοιπόν γέννησε; Ποιόν;

Τὸ Δημιουργὸ τῆς κτίσεως. Κι ἂν ἐσὺ σωπαίνεις, ἡ φύση τὸ βροντοφωνάζει. Τὸν γέννησε λοιπόν μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὁ ἴδιος θέλησε νὰ γεννηθεῖ. Στὴ φύση δὲν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα μίας τέτοιας γεννήσεως. Ἐκεῖνος ὅμως, ὡς κύριος τῆς φύσεως, ἐπινόησε τρόπον γεννήσεως παράδοξο. Κι ἔδειξε ἔτσι ὅτι, καὶ ἄνθρωπος ποὺ ἐγίνε, δὲν γεννήθηκε σὰν ἄνθρωπος, μὰ ὅπως μόνο σὲ Θεὸ ταιριάζει.

Ἐκεῖνος ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ παρθένα γῆ, Ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ κατόπιν ἔκαμε γυναῖκα, γεννήθηκε σήμερα ἀπὸ παρθένα κόρη ποὺ νίκησε τὴ φύση, ξεπερνώντας τὸ νόμο τοῦ γάμου.

Ὁ Ἀδὰμ τότε, χωρὶς νὰ ἔχει γυναῖκα, γυναῖκα ἀπόκτησε.

Ἡ Παρθένος τώρα, χωρὶς νὰ ἔχει ἄνδρα, ἄνδρα γέννησε.

Καὶ γιατί ἐγίνε αὐτό; Νὰ γιατί:

Οἱ γυναῖκες εἶχαν ἓνα παλαιὸ χρέος πρὸς τοὺς ἄνδρες, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ εἶχε βλαστήσει γυναῖκα χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἄλλης γυναῖκας. Γιὰ αὐτὸ ἡ Παρθένος σήμερα, ξεπληρώνοντας στοὺς ἄνδρες τὸ χρέος τῆς Εὐας, γέννησε χωρὶς ἄνδρα, δείχνοντας ἔτσι τὴν ἰσοτιμία τῆς φύσεως.

Σῶος ἔμεινε ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς του.

Ἀδιάφθορη ἔμεινε κι ἡ Παρθένος μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Βρέφους.

Ἀλλὰ πρόσεξε καὶ κάτι ἀκόμα:

Δὲν ἔπλασε ὁ Κύριος κάποιο ἄλλο σῶμα γιὰ νὰ ἐμφανιστεῖ στὴ γῆ. Πῆρε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ ὅτι περιφρονεῖ τὴν ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποία δημιουργήθηκε ὁ Ἀδὰμ. Ἦρθαν ἔτσι, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, σὲ μυστικὴ ἔνωση. Κι ὁ διάβολος, ποὺ εἶχε ὑποδουλώσει τὸν ἄνθρωπο, τράπηκε σὲ φυγή.

Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ γεννιέται ὡς Θεός. Ἄν προερχόταν, ὅπως ἐγώ, ἀπὸ ἓνα κοινὸ γάμο, πολλοὶ θὰ θεωροῦσαν ἀπάτη τὴ γέννησή Του. Γι' αὐτὸ γεννιέται ἀπὸ παρθένα· γι' αὐτὸ διατηρεῖ τὴ μήτρα τῆς ἄθικτης· γι' αὐτὸ διαφυλάσσει τὴν παρθενία τῆς ἀκέρατης: Γιὰ νὰ γίνεῖ ὁ παράξενος τρόπος τῆς γεννήσεως αἰτία ἀκλόνητης πίστεως.

Σ' αὐτὸν λοιπόν ποὺ θ' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἄσπορη γέννηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπικαλεσθῶ ὡς μάρτυρα τὴν ἀμόλυντη σφραγίδα τῆς παρθενίας.

Πές μου λοιπόν, Ἰουδαῖε, γέννησε ἡ Παρθένος ἢ ὄχι; Κι ἂν μὲν γέννησε, γιατί δὲν

ὁμολογεῖς τὴν ὑπερφυσικὴ γέννηση; Ἄν πάλι δὲν γέννησε, γιατί ἐξαπάτησες τὸν Ἡρώδη; Ὅταν ἐκεῖνος ζητοῦσε νὰ μάθει ποῦ θὰ γεννηθεῖ ὁ Χριστός, ἐσὺ δὲν εἶπες «στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας» (Μάτθ. 2:4); Μήπως ἐγὼ γνῶριζα τὴν πόλη ἢ τὸν τόπο; Μήπως ἐγὼ γνῶριζα τὴν ἀξία τοῦ Βρέφους ποῦ ἦρθε στὸν κόσμος; Ὁ Ἡσαΐας καὶ οἱ προφῆτες σας δὲν μίλησαν γι' Αὐτό; Κι ἐσεῖς, οἱ ἀγνώμονες ἐχθροί, δὲν ἐξηγήσατε τὴν ἀλήθεια; Ἐσεῖς, οἱ γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, οἱ ἀκριβεῖς φύλακες τοῦ νόμου, δὲν μᾶς διδάξατε γιὰ τὸ Χριστό; Ἐσεῖς δὲν ἐρμηνεύσατε τὶς Γραφές; Μήπως ἐμεῖς γνωρίζαμε τὴ γλῶσσα σας; Καὶ ὅταν γέννησε ἡ Παρθένος, ἐσεῖς δὲν παρουσιάσατε στὸν Ἡρώδη τὴ μαρτυρία τοῦ προφήτη Μιχαῖα, «Ἄλλ' ἀπὸ σένα, Βηθλεὲμ, πόλη τῆς περιοχῆς τοῦ Ἐφραθᾶ, ἂν καὶ εἶσαι μία ἀπὸ τὶς μικρότερες πόλεις τοῦ Ἰούδα, θὰ ἀναδειχθεῖ ἀρχηγὸς τοῦ Ἰσραὴλ» (Μίχ. 5:1); Πολὺ καλὰ εἶπε ὁ προφήτης «ἀπὸ σένα». Ἀπὸ σᾶς προῆλθε καὶ παρουσιάστηκε σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο.

Παρουσιάστηκε ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ καθοδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους. Παρουσιάστηκε ὡς Θεός, γιὰ νὰ σώσει τὴν οἰκουμένη.

Μὰ τί ὠφέλιμοι ἐχθροὶ ποῦ εἶστ' ἐσεῖς! Τί φιλόανθρωποι κατήγοροι!

Ἐσεῖς κατὰ λάθος δείξατε πὼς τὸ νεογέννητό της Βηθλεὲμ εἶναι Θεός. Ἐσεῖς τὸν κηρύξατε χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Ἐσεῖς τὸν φανερώσατε, πασχίζοντας νὰ τὸν κρύψετε. Ἐσεῖς τὸν εὐεργετήσατε, ἐπιθυμώντας νὰ τὸν βλάψετε.

Τί ἀστοιχείωτοι δάσκαλοι εἴστε, ἀλήθεια; Ἐσεῖς πεινᾶτε, καὶ τρέφετε ἄλλους. Ἐσεῖς διψᾶτε, καὶ ποτίζετε ἄλλους. Πάμφτωχοι εἴστε, καὶ πλουτίζετε ἄλλους.

Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ γιορτάσουμε! Ἐλᾶτε νὰ πανηγυρίσουμε! Εἶναι παράξενος ὁ τρόπος τῆς γιορτῆς - ὅσο παράξενος εἶναι κι ὁ λόγος τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα λύθηκαν τὰ μακροχρόνια δεσμά.

Ὁ διάβολος κατατροπιεύτηκε.

Οἱ δαίμονες δραπέτευσαν.

Ὁ θάνατος καταργήθηκε.

Ὁ παράδεισος ἀνοίχτηκε.

Ἡ κατάρα ἐξαφανίστηκε.

Ἡ ἀμαρτία διώχτηκε.

Ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε.

Τὸ κήρυγμα τῆς εὐσέβειας ξεχύθηκε καὶ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στὴ γῆ.

Οἱ ἄγγελοι συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλα ἔγιναν ἕνα.

Γιατί;

Γιατί κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ κι ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς. Κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ καὶ πάλι βρίσκεται στὸν οὐρανὸ. Ὁλόκληρος εἶναι στὸν οὐρανὸ κι ὀλόκληρος στὴ γῆ. Ἐγινε ἄνθρωπος κι εἶναι Θεός. Εἶναι Θεὸς καὶ πῆρε σάρκα. Κρατιέται σὲ παρθενικὴ

ἀγκαλιὰ καὶ στὰ χέρια Του κρατᾷ τὴν οἰκουμένην.

Τρέχουν κοντὰ Του οἱ μάγοι. Τρέχουμε κι ἐμεῖς. Τρέχει καὶ τ' ἀστέρι γιὰ νὰ φανερῶσει τὸν Κύριο τ' οὐρανοῦ. Μά... κι Ἐκεῖνος τρέχει. Τρέχει πρὸς τὴν Αἴγυπτο. Καὶ φαίνεται βέβαια, πὼς πηγαίνει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Ὅμως τοῦτο γίνεται γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν τὰ προφητικὰ λόγια: «Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ ἰσραηλιτικὸς λαὸς θὰ πάρει τρίτος, μετὰ τοὺς Ἀσσυρίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πάνω στὴ γῆ» (Ἠσ. 19:24).

Τί λές, Ἰουδαῖε; Ἐσὺ ποῦ ἦσουν πρῶτος ἔγινες τρίτος; Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀσσύριοι μπῆκαν μπροστά, καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰσραὴλ πῆγε πίσω;

Ναί. Ἔτσι εἶναι. Οἱ Ἀσσύριοι θὰ γίνουν πρῶτοι, ἐπειδὴ αὐτοὶ πρῶτοι μὲ τοὺς μάγους τοὺς προσκύνησαν τὸν Κύριο. Πίσω τους οἱ Αἰγύπτιοι, ποὺ τὸν δέχτηκαν, ὅταν κατέφυγε στὰ μέρη τους γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν ἐπιβουλὴ τοῦ Ἡρώδη. Τρίτος καὶ τελευταῖος ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, ποὺ γνώρισε τὸν Κύριο ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, μετὰ τὴ βάπτισή Του στὸν Ἰορδάνη.

Τί ἄλλο μένει νὰ πῶ;

Δημιουργὸ καὶ φάτνη βλέπω... Βρέφος καὶ σπάργανα... Λεχῶνα παρθένα, περιφρονημένη. Φτώχεια πολλή... Ἀνέχεια πολλή...

Εἶδες ὅμως τί πλοῦτος μέσα στὴ μεγάλη φτώχεια; Ὁ Πλούσιος ἔγινε φτωχὸς γιὰ χάρι μας. Δὲν ἔχει οὔτε κρεβάτι οὔτε στρῶμα. Μέσα σὲ ταπεινὸ παχνὶ τὸν ἔχουν ἀποθέσει...

Ἦ φτώχεια, πλούτου πηγὴ!

Ἦ πλοῦτε ἀμέτρητε, κρυμμένε μὲς στὴ φτώχεια!

Μέσα στὴ φάτνη κείτεσαι καὶ τὴν οἰκουμένη σαλεύεις.

Μέσα σὲ σπάργανα τυλίγεσαι καὶ σπᾶς τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας.

Λέξη ἀκόμα δὲν ἄρθρωσες καὶ δίδαξες στοὺς μάγους τὴ θεογνωσία.

Τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ λαλήσω;

Νὰ Βρέφος σπαργανωμένο!

Νὰ ἡ Μαρία, Μητέρα καὶ Παρθένος μαζί!

Νὰ ὁ Ἰωσήφ, πατέρας τάχα τοῦ Παιδιοῦ!

Ἐκείνη ἡ γυναίκα, αὐτὸς ὁ ἄνδρας. Νόμιμες οἱ ὀνομασίες, ἀλλὰ χωρὶς περιεχόμενο.

Ὁ Ἰωσήφ μνηστεύθηκε μόνο τὴ Μαρία, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὴν ἐπισκίασε. Ἔτσι, γεμάτος ἀπορία, δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσει γιὰ τὸ Βρέφος: Νὰ πεῖ πὼς ἦταν καρπὸς μοιχείας, δὲν τολμοῦσε. Νὰ προσφέρει λόγο βλάσφημο ἐναντίον τῆς Παρθένου, δὲν μποροῦσε. Οὔτε πάλι δεχόταν τὸ Παιδί σὰν δικό του, γιατί τοῦ ἦταν ἄγνωστο τὸ πὼς καὶ ἀπὸ ποιὸν γεννήθηκε.

Ἀλλὰ νά, πού, πάνω στὴ σύγχυσή του, παίρνει ἀπάντηση ἀπὸ τὸν οὐρανό, μὲ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου: «Ἰωσήφ, μὴ διστάσεις νὰ πάρεις στὸ σπίτι σου τὴ Μαριάμ, γιατί τὸ παιδί ποὺ περιμένει προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα» (Μάτθ. 1:20). Καὶ φανέρωσε ἔτσι σ' ἐκεῖνον καὶ σ' ἐμᾶς ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐπεσκίασε τὴν Παρθένο.

Γιατί ὅμως ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ παρθένα, ἀφήνοντας ἀβλαβὴ τὴν

παρθενία της;

Νὰ γιατί:

Κάποτε ὁ διάβολος ἐξαπάτησε τὴν παρθένα Εὐα. Τώρα ὁ ἄγγελος ἔφερε τὸ λυτρωτικὸ μήνυμα στὴν Παρθένο Μαριάμ.

Κάποτε ἡ Εὐα ξεστόμισε λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία θανάτου. Τώρα ἡ Μαρία γέννησε τὸ Λόγο, ποὺ ἔγινε αἰτία αἰώνιας ζωῆς.

Ὁ λόγος τῆς Εὐας ἔδειξε τὸ δέντρο, ποὺ ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν παράδεισο.

Ὁ Λόγος τῆς Μαρίας ἔδειξε τὸ Σταυρό, ποὺ ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ πάλι στὸν παράδεισο.

Σ' αὐτὸν λοιπόν, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ Υἱὸ τῆς Παρθένου, ποὺ ἄνοιξε δρόμο μέσα σὲ τόπο ἀδιάβατο, ἅς ἀναπέμψουμε δοξολογία μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Το παρόν (με χρωμ. υπόβαθρο): <https://www.imdle0.gr/diaf/2025/Xristoyg-ag.lw.Xrysost.pdf>

Εκτυπώσιμο (ἀχρωμο υπόβαθρο): https://www.imdle0.gr/diaf/2025/Xristoyg-ag.lw.Xrysost_nc.pdf